

POSTANOWIENIE

Dnia 24 stycznia 2020 r.

Sąd Okręgowy w Warszawie Wydział XXII

Sąd Unijnych Znaków Towarowych i Wzorów Wspólnotowych

w składzie następującym:

Przewodniczący sędzia SO Beata Piwowska

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w dniu 24 stycznia 2020 r. w Warszawie

sprawy z wniosku **GRUPY I. SPÓŁKA Z OGRANICZONĄ ODPOWIEDZIALNOŚCIĄ spółki komandytowej z siedzibą w Krakowie**

z udziałem **N. S.A. z siedzibą w Kielcach**

o zobowiązanie do udzielenia informacji

postanawia: oddalić wniosek.

UZASADNIENIE

Powołując się na przepisy art. 80 ust. 1 pkt 2. w zw. z art. 79 ust. 1 pkt 1.-2. ustawy z 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych (dalej także jako pr.autor.) 16 stycznia 2020 r. Grupa I. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w Krakowie wniosła o zobowiązanie N. S.A. z siedzibą w Kielcach do udzielenia informacji mających znaczenie dla przysługujących jej roszczeń o ochronę autorskich praw majątkowych, tj. informacji o wszystkich nośnikach, na których został umieszczony przez obowiązującą lub osoby trzecie działające na jej

zlecenie logotyp (niezależnie od kolorystyki, w jakiej był używany), takich jak: rodzaj nośnika (w szczególności szyldy, ulotki, ekspozytory reklamowe), okresy stosowania każdego z nośników, liczba sztuk danego nośnika. (k. 2-197)

Odpowiadając na wniosek N. S.A. z siedzibą w Kielcach zażądała jego oddalenia. Zarzuciła, że uprawniona nie wykazała przesłanek mogących uzasadniać udzielenie jej żądanych informacji i udostępnienie dokumentów. (k.212-243)

Sąd ustalił:

Grupa I. spółka z ograniczoną odpowiedzialnością spółka komandytowa z siedzibą w Krakowie prowadzi działalność gospodarczą w zakresie zarządzania stronami internetowymi. Od 1999 r. prowadzi dostępny pod adresem [www.\(...\).pl](http://www.(...).pl) portal internetowy „(...)”, jeden z najbardziej znanych polskich portali internetowych. (dowód: odpis z KRS k.38-51, wydruki ze stron internetowych k.53-62)

W 2014 r. uprawniona dokonała rebrandingu zlecając absolwentowi Akademii (...) O.P., za pośrednictwem S.S., przygotowanie nowego logotypu. 10 czerwca 2014 r. doszło do zawarcia dwóch umów: uprawnionej z S.S. oraz S.S. z O.P.. Przedmiotem pierwszej z nich było wykonanie dzieła w postaci księgi znaku marki Interia z elementami: konstrukcji typograficznej znaku (logotypu) Interia, opisu konstrukcji znaku, wersji rozszerzonych, typografii oraz tzw. elementów dodatkowych (papier firmowy, koperta, wizytówka,teczka ofertowa, szablony prezentacji PP, Spash aplikacji mobilnej), a także Key Visual (reklama prasowa, Outdoor i patronaty). W § 6.1 umowy jej strony uzgodniły, że z chwilą podpisania protokołu odbioru Dzieła, o którym mowa w § 5 ust.11, na warunkach tam wskazanych, Wykonawca przeniesie na Zamawiającego całość autorskich praw majątkowych do Dzieła, bez ograniczeń terytorialnych i czasowych, na wszystkich znanych polach eksploatacji, a w szczególności:

- 1) utrwalania, zwielokrotniania, wytwarzania dowolną techniką w tym techniką drukarską, reprograficzną, zapisu magnetycznego oraz techniką cyfrową, a także do wprowadzania Dzieła do pamięci komputera;
- 2) wprowadzania Dzieła do własnych baz danych, bądź w postaci oryginalnej bądź w postaci fragmentów,
- 3) wprowadzenia do pamięci komputera lub do sieci multimedialnej oraz sieci Internet,
- 4) w zakresie obrotu oryginałem Dzieła albo egzemplarzami, na których utrwalono Dzieło – wprowadzania do obrotu, użyczania, najmu lub dzierżawy oryginału albo egzemplarzy,
- 5) łączenia z innymi utworami lub podziału na części,
- 6) wykorzystywania komercyjnego i niekomercyjnego, w tym dla celów handlowych, reklamowych, promocyjnych i marketingowych,
- 7) utrwalania na jakimkolwiek nośniku, a w szczególności na nośnikach video, DVD, taśmie światłoczułej, magnetycznej i dysku komputerowymi, w sieci multimedialnej (w tym internet),
- 8) publicznego, dokonywanego dowolną techniką: wykonania, wystawiania, wyświetlania, nadawania, reemitowania, udostępniania oraz odtwarzania,
- 9) w zakresie utrwalania i zwielokrotniania Dzieła – wytwarzanie egzemplarzy dowolną techniką, w tym techniką drukarską i reprograficzną, zapisywanie techniką zapisu magnetycznego oraz techniką cyfrową, a także w jakikolwiek inny sposób, niezbędny dla wykonania zobowiązań wynikających z Umowy i udostępniania w sieciach komputerowych, sieciach telefonii komórkowych, oraz w dowolny inny sposób, również przy użyciu sieci telekomunikacyjnych oraz przekazu satelitarnego,
- 10) w zakresie rozpowszechniania Dzieła w sposób inny niż określony w pkt 8) – publicznego wykonania, wystawienia, wyświetlenia, odtworzenia oraz nadawania i reemitowania za pomocą wizji lub fonii przewodowej lub bezprzewodowej przez stację naziemną lub za pośrednictwem satelity, a także publicznego udostępniania któregośkolwiek Dzieła w taki sposób, aby każdy mógł mieć do niego dostęp w miejscu i w czasie przez siebie wybranym, w tym poprzez udostępnianie go w sieci Internet

lub innych sieci komputerowych, sieci telefonii komórkowych oraz w jakikolwiek inny sposób, w tym przy pomocy przekazu telekomunikacyjnego lub satelitarnego, również w ramach świadczenia przez Zamawiającego usług dostarczania treści dla podmiotów trzecich. (dowód: umowa k.87-95, załącznik nr 2 k.93)

W pierwszej z umów O.P. zobowiązał się do wykonania dzieła w postaci księgi znaku marki Interia z elementami: konstrukcji typograficznej znaku (logotypu) Interia, opisu konstrukcji znaku, wersje rozszerzone, typografii oraz tzw. elementów dodatkowych (papier firmowy, koperta, wizytówka, teczka ofertowa, szablony prezentacji PP, Splash aplikacji mobilnej), Key Visual (reklama prasowa, Outdoor i patronaty) oraz do przeniesienia na S.S. (zamawiającą) majątkowych praw autorskich wraz ze wskazaną dokumentacją, bez ograniczeń terytorialnych i czasowych, na określonych polach eksploatacji w zamian za umówione wynagrodzenie. (dowód: umowa k.97-99, załącznik nr 1 k.100)

interia

W wykonaniu umowy O.P. opracował logotyp: oraz jego elementy tj. prezentację graficzną poszczególnych liter oraz krój pisma wykorzystanego w logotypie. (dowód: ID book k.102-165)

Uprawniona posługuje się nowym logotypem od 2014 r. w celu identyfikacji wizualnej jej

przedsiębiorstwa i świadczonych przez nią usług: (dowód: wydruk ze strony internetowej k.53-54, 62)

31 lipca 2019 r. uprawniona zawarła z O.P. porozumienie, na podstawie którego autor potwierdził, że „wszelkie oświadczenia i zapewnienia złożonego przez niego na potrzeby Interii w ramach dokumentacji umownej z 2014 r., w szczególności w zakresie posiadania przez niego pełni praw autorskich do zamówionego dzieła, w tym logotypu, pozostają w mocy. Strony oświadczyły, że na mocy „Dokumentacji Umownej z 2014 r.” doszło do przeniesienia z dniem 25 sierpnia 2014 r. na uprawnioną majątkowych praw autorskich do dzieła. (dowód: porozumienie k.167-170)

N. S.A. z siedzibą w Kielcach prowadzi na terenie całej Polski sieć restauracji specjalizujących się w serwowaniu ryb i owoców morza. (dowód: odpis z KRS k.71-80, wydruk ze strony internetowej

k.64-69) Od listopada 2018 r. dla oznaczania swoich restauracji, a także znajdujących się w nich

akcesoriów posługuje się logotypem: **north fish**. (dowód: fotografie k.7, 83, podkładki k.82, wydruk ze strony internetowej k.85)

22 listopada 2019 r. uprawniona skierowała do N. SA przedsądowe wezwanie do dobrowolnego zaprzestania naruszeń autorskich praw majątkowych oraz czynów nieuczciwej konkurencji, obowiązana nie spełniła jednak żądań zawartych w wezwaniu. (dowód: wezwanie k.172-179)

Sąd zważył:

Przepis art. 1 ust. 1 ustawy z 4 lutego 1994 r. o prawie autorskim i prawach pokrewnych definiuje utwór jako każdy przejaw działalności twórczej o indywidualnym charakterze, ustalony w jakiegokolwiek postaci, niezależnie od wartości, przeznaczenia i sposobu wyrażenia. Z kolei ust. 2 tego artykułu w sposób przykładowy wymienia możliwe rodzaje utworów, m.in. literackie, plastyczne i wzornictwa przemysłowego, np. logo.

Ustawodawca ograniczył się do sformułowania ogólnej definicji utworu. Dla jej doprecyzowania należy odwołać się do bogatego dorobku doktryny i orzecznictwa, w pierwszej kolejności wyjaśniając znaczenie sformułowania „działalność twórcza”. W ujęciu semantycznym, twórczość można rozumieć zarówno jako proces tworzenia, jak i jego rezultat (por. J. Barta, R. Markiewicz, A. Matlak, A. Niewęglowski, M. Późniak-Niedzielska, *Przedmiot prawa autorskiego* [w:] red. J. Barta, Prawo autorskie. System Prawa Prywatnego tom 13, rdz. II, pkt 2; SIP Legalis). Proces taki musi być subiektywnie nowy dla samego twórcy (nowy podmiotowo), co oznacza, że musi on rozpocząć się w umyśle twórcy i doprowadzić do ostatecznego rezultatu nieznanego twórcy wcześniej. Nie jest przy tym konieczne, by proces twórczy charakteryzował się nowością obiektywną (przedmiotową) (por. wyroki Sądu Najwyższego z 25.01.2006 r. I CK 281/05 i z 22.06.2010 r. IV CSK 359/09). Rozumiana w ten sposób przesłanka twórczości wyklucza zastosowanie w procesie badania nowości potencjalnego utworu jakiegokolwiek kryterium zewnętrznego. Ponieważ w skrajnych przypadkach mogłoby to doprowadzić do absurdalnych twierdzeń autorów o nieświadomości istnienia podobnego (a nawet takiego samego) przejawu twórczości, **konieczne jest ocenianie twórczego charakteru działalności łącznie z jej indywidualnym charakterem.**

Mówiąc najogólniej indywidualny charakter działalności twórczej nakazuje uznawanie za utwór autorski jedynie takich jej przejawów, które zostały samodzielnie stworzone. W uchwale z 6.03.2014 r. Sąd Najwyższy wskazał, że cechę indywidualności należy odnosić do samego utworu, nie zaś jego twórcy (V CSK 202/13). Powinna ona być rozumiana jako zespół cech *odróżniających (...) od innych wytworów podobnego rodzaju i przeznaczenia funkcjonujących w domenie publicznej. W konsekwencji spełnia tę cechę wytwór, który jest niepowtarzalny, nieposiadający swego odpowiednika w przeszłości.* (por. także powołane tam wyroki Sądu Najwyższego z 13.01.2006 r. III CSK 40/05 i Sądu Apelacyjnego w Krakowie z 29.10.1997 r. I ACa 477/97).

Cechą twórczości, a więc i samego utworu, jest indywidualne ujęcie oraz niepowtarzalność otrzymanego rezultatu, innymi słowy, obiektywna nowość, oryginalność, autonomiczna kreacja,

projekcja osobowości twórcy znajdująca odzwierciedlenie w dziele, których efektem jest nieprzewidywalność, co do ostatecznego efektu pracy twórczej (przynajmniej niektórych elementów). (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 5.07.1995 r. I ACr 453/95) W wyroku z 13.01.2006 r. (III CSK 40/05) Sąd Najwyższy stwierdził: *Nie może być uznany za utwór i objęty ochroną prawa autorskiego taki przejaw ludzkiej aktywności umysłowej, któremu brak cech dostatecznie indywidualizujących, to jest odróżniających go od innych wytworów podobnego rodzaju i przeznaczenia. Charakter "twórczości" i "indywidualności" mającego podlegać ochronie prawa autorskiego przedmiotu można oprzeć na argumentacji odnoszącej się do strony podmiotowej stosunku łączącego twórcę z jego dziełem ("piętno osobiste", "znamiona osobowości"), albo na aspektach przedmiotowych, tj. odnoszących się do samego wytworu ludzkiego umysłu. W razie zastosowania drugiego testu, który trzeba uznać w świetle poglądów doktryny za lepiej uzasadniony, przyjmuje się, że rezultat wysiłku intelektualnego nie może być rutynowy, standardowy i typowy.*

Rezultat twórczego działania winien więc być stworzony samodzielnie, być niepowtarzalny, swoisty (czyli posiadać cechę oryginalności), odróżniać się w sposób chociażby minimalny od innych rezultatów takiego samego działania (posiadać cechę nowości - tak M. Poźniak-Niedzielska w: *System prawa prywatnego. Prawo Autorskie*, pod red. J. Barty, Wydawnictwo C.H. Beck, INP PAN, Warszawa 2003, s.9). O tym, czy dane dzieło jest utworem w rozumieniu prawa autorskiego nie decyduje wola stron, lecz ustalenia faktyczne. Oryginalność utworu chronionego przepisami prawa autorskiego ma charakter podmiotowy. Dla jego zaistnienia ważny jest twórczy wkład autora, a nie nowość w sensie obiektywnym. W tym znaczeniu należy także ujmować **oryginalność jako cechę twórczości, pojmowanej według kryterium unikalności**, która zgodnie z tym co pisze M. Kummer w pracy pt. *Das urheberrechtlich schutzbare Werk* (przytoczono za M. Poźniak-Niedzielską w: *System prawa prywatnego. Prawo autorskie*, red. J. Barta tom XIII Warszawa 2003 r. s.9) oznacza, że istnieje wysoki stopień prawdopodobieństwa, że nikt inny samodzielnie nie stworzy identycznego utworu.

Twórczym jest niemal każdy proces intelektualnej pracy wymagający osobistego podejścia, natomiast nieczęsto takie działanie lub jego wynik będzie się odznaczał niepowtarzalnością. Wszelkie rutynowe czynności są pozbawione cechy działań twórczych i w konsekwencji są powtarzalne. Przedmiotem ochrony prawa autorskiego jest nie prosty rezultat twórczości, ale obiekt charakteryzujący się niepowtarzalnością. Statystycznie mało prawdopodobne stworzenie tego samego utworu w przyszłości przez inną osobę. Utwór nosi piętno osobowości swego twórcy i w tym sensie jest właśnie indywidualny. Tak pojmowana indywidualność oznacza oryginalne odautorskie przedstawienie treści utworu i nadanie mu niepowtarzalnej formy, w której piętno osobowości twórcy także zadecyduje o jego niepowtarzalności. Każde z dzieł jest składową indywidualnych elementów odautorskich, w tym ujęciu niepowtarzalnych. Formułowane są w doktrynie precyzyjne mierniki indywidualności polegające na badaniu, czy dany rezultat działań jest wynikiem pracy rutynowej, szablonowej, czy też takim wynikiem, który jest jednym z możliwych do osiągnięcia przez znawców danej dziedziny podejmujących się tych samych działań. (J. Barta, R. Markiewicz, [w:] *Komentarz do ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych*, Barta J., Czajkowska-Dąbrowska M., Cwiąkowski Z., Markiewicz R., Traple E., Warszawa 1997, s.49)

Ochronie podlega **forma utworu** pojmowana jako sposób wyrażenia i przedstawienia jego treści, a także jako indywidualizacja tematu. *Wartości zawarte w dziele nawzajem się warunkują i wyznaczają, a zatem nie można traktować ich jako sumy odrębnie egzystujących składników, które w*

dowolnym zakresie mogą być wyłączane i włączane do innego zestroju, stając się integralną częścią cudzego dzieła. (op cit. s.11)

Na gruncie ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych prawo autorskie powstaje z chwilą ustalenia dzieła, gdy przybierze ono jakąkolwiek postać, choćby nietrwałą, jednak o tyle stałą, żeby treść i cechy utworu wywierały efekt artystyczny (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 25.04.1973 r., ICR 91/73 OSNC 1974/3/50). Wykreowanie praw autorskich nie wymaga żadnych formalności (art. 1 ust. 4 pr.autor.), ich powstanie w sposób pierwotny następuje bowiem *ex lege*, bezpośrednio na rzecz twórcy, którym w prawie polskim może być wyłącznie osoba fizyczna. Osoba prawna staje się podmiotem autorskich praw majątkowych wyłącznie w drodze następstwa prawnego albo na podstawie umowy (art. 41 ust. 1 pr.autor.), albo poprzez przejęcie utworu wykonanego przez twórcę, będącego jej pracownikiem, w ramach obowiązków wynikających ze stosunku pracy (art. 12 pr.autor.). By skutecznie dochodzić ochrony przysługujących jej praw autorskich, osoba prawna musi przedstawić dowód sukcesji na jej rzecz autorskich praw majątkowych, stosownie do przepisów art. 41 i nast., w szczególności art. 53 i art. 64.

Uprawniony, którego autorskie prawa majątkowe zostały naruszone, może żądać od osoby, która naruszyła te prawa:

1. zaniechania naruszenia;
2. usunięcia skutków naruszenia;
3. naprawienia wyrządzonej szkody:
 - a. na zasadach ogólnych albo
 - b. poprzez zapłatę sumy pieniężnej w wysokości odpowiadającej dwukrotności stosownego wynagrodzenia, które w chwili jego dochodzenia byłoby należne tytułem udzielenia przez uprawnionego zgody na korzystanie z utworu
4. wydania uzyskanych korzyści. (art. 79 ust. 1 pr.autor.)

Zgodnie z art. 80 ust. 1 pr.autor. sąd właściwy do rozpoznania spraw o naruszenie autorskich praw majątkowych miejsca, w którym sprawca wykonuje działalność lub w którym znajduje się jego majątek, także przed wytoczeniem powództwa rozpoznaje, nie później niż w terminie 3 dni od dnia złożenia w sądzie, wniosek mającego w tym interes prawny:

2. o zobowiązanie naruszającego autorskie prawa majątkowe do udzielenia informacji i udostępnienia określonej przez sąd dokumentacji mającej znaczenie dla roszczeń, o których mowa w art. 79 ust. 1
3. o zobowiązanie innej niż naruszający osoby do udzielenia informacji, które mają znaczenie dla roszczeń, określonych w art. 79 ust. 1, o pochodzeniu, sieciach dystrybucji, ilości i cenie towarów lub usług naruszających autorskie prawa majątkowe, jeżeli:
 - a. stwierdzono, że posiada ona towary naruszające autorskie prawa majątkowe, lub
 - b. stwierdzono, że korzysta ona z usług naruszających autorskie prawa majątkowe, lub
 - c. stwierdzono, że świadczy ona usługi wykorzystywane w działaniach naruszających autorskie prawa majątkowe, lub
 - d. została przez osobę określoną w lit. a, b lub c wskazana jako uczestnicząca w produkcji, wytwa-

rzaniu lub dystrybucji towarów lub świadczeniu usług naruszających autorskie prawa majątkowe, a powyższe działania mają na celu uzyskanie bezpośrednio lub pośrednio zysku lub innej korzyści ekonomicznej, przy czym nie obejmuje to działań konsumentów będących w dobrej wierze.

Od obowiązku, o którym mowa w ust. 1 pkt 2 i 3, może uchylić się ten, kto według przepisów kodeksu postępowania cywilnego mógłby jako świadek odmówić zeznań lub odpowiedzi na zadane mu pytanie. (ust. 3)

Treść wniosku obejmuje informacje i dokumenty, które mogą mieć znaczenie dla dochodzenia roszczeń określonych w art. 79 ust. 1 pr.autor. Postępowanie inicjowane wnioskiem informacyjnym służy z reguły ustaleniu pełnego kręgu osób naruszających prawa autorskie, sposobu ich działania oraz zakresu naruszenia. Na tym etapie uprawniony nie ma obowiązku precyzyjnego określenia roszczeń, wystarczy, że określi je rodzajowo odwołując się do brzmienia przepisu. Mimo iż postępowanie o udzielenie informacji i udostępnienie określonej dokumentacji nie stanowi rodzaju postępowania zabezpieczającego, nie należy przy ocenianiu jego zasadności pomijać przesłanki związanej z wiarygodnością roszczenia. Skorzystanie z instytucji roszczenia informacyjnego wymaga uprawdopodobnienia, że wnioskodawca jest osobą uprawnioną, której autorskie prawa majątkowe zostały naruszone. (tak Sąd Apelacyjny w Katowicach w postanowieniu z 13.8.2013 r. I ACz 745/13)

Zgodnie z zasadą art. 6 k.c., występując na drogę sądową z roszczeniami opartymi na przepisach ustawy o prawie autorskim i prawach pokrewnych uprawniony powinien udowodnić, że:

- stanowiące przedmiot ochrony dzieło jest utworem w rozumieniu art. 3 w zw. z art. 1 ustawy;
- służyć mu do utworu autorskie prawa majątkowe i/lub niemajątkowe
- pozwany/obowiązany korzysta z utworu w sposób te prawa naruszający.

Dodatkowo, żądanie z art. 80 ust. 1 pr.autor. powinno być poparte uprawdopodobnieniem istnienia interesu prawnego w uzyskaniu konkretnych informacji i dostępu do dokumentów.

Wniosek spółki Grupa I. nie zasługiwał na uwzględnienie:

Wątpliwości Sądu budzi w pierwszym rzędzie to, czy logotyp stanowi utwór. Uprawniona nie wyjaśniła kwestii indywidualności formy na tle dostępnych powszechnie krojów pisma typograficznego i czcionek drukarskich. Nie wskazała na czym polega twórczy wkład O.P. w nadanie literom składającym się na słowo „interia” tej konkretnej formy ograniczając się do postawienia tez. Będzie to z pewnością wymagało analizy i oceny w toku postępowania głównego.

Uprawniona nie przedstawiła także dokumentów, z których wynika skuteczne nabycie przez nią autorskich praw majątkowych do logotypu na określonych polach eksploatacji. Twórca O.P. przeniósł swe prawa w 2014 r. na S. S., która zobowiązała się przenieść je następnie na uprawnioną. Spółka Grupa I. nie przedstawiła jednak dowodu zaistnienia skutku rozporządzającego, stosownie do art. 64 pr.autor w zw. z § 6.1 umowy z 10 czerwca 2014 r., zgodnie z którym do nabycia przez uprawnioną autorskich praw majątkowych do logotypu miało dojść z chwilą podpisania protokołu odbioru dzieła. Złożyła natomiast porozumienie zawierające oświadczenie twórcy, który nie mógł

skutecznie deklarować zbycia praw spółce Grupa I., ponieważ w dacie zawarcia porozumienia nie był już ich podmiotem, była nim S. S.. **Nie została więc uprawdopodobniona legitymacja czynna spółki Grupa I. jej uprawnienie do wystąpienia na drogę sądową z roszczeniami określonymi w art. 79 pr. autor.**

Wniosek podlegał również oddaleniu z uwagi na niewykazanie przez uprawnioną interesu prawnego w uzyskaniu żądanych informacji. Roszczenie informacyjne, o którym mowa w art. 80 ust. 1 pkt 2 i 3 pr. autor. nie stanowi środka zabezpieczenia roszczeń. Tożsamość pojęcia „interes prawny” nie uzasadnia stosowania doń reguł przyjętych do interpretacji art. 730¹ k.p.c. W szczególności uprawniony nie ma obowiązku uprawdopodobnienia interesu prawnego w uzyskaniu dostępu do informacji i dokumentów, omawiany przepis wymaga od niego jedynie wykazania takiego interesu, a zatem przedstawienia argumentacji przekonującej za uznaniem, że w konkretnych okolicznościach sprawy jego żądania są konieczne i proporcjonalne.

Aby dokonać prawidłowej interpretacji art. 80 ust. 1 pkt 2 i 3 pr. autor. należy odwołać się do brzmienia Dyrektywy 2004/48/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z 29.04.2004 r. w sprawie egzekwowania praw własności intelektualnej, która w art. 8 ust. 1 stanowi, że państwa członkowskie zapewniają, że w kontekście postępowania sądowego dotyczącego naruszenia prawa własności intelektualnej oraz w odpowiedzi na uzasadnione i proporcjonalne żądanie powoda właściwe organy sądowe mogą nakazać przedstawienie informacji o pochodzeniu i sieciach dystrybucji towarów lub usług naruszających prawo własności intelektualnej przez naruszającego i/lub jakąkolwiek inną osobę.

Przepis art. 80 ust. 1 pr. autor. nie ogranicza możliwości żądania informacji do postępowania w sprawie o ochronę autorskich praw majątkowych, przeciwnie, z jego brzmienia wynika jednoznacznie, że uprawniony może je zgłaszać także przed wniesieniem pozwu. Takie unormowanie jest całkowicie usprawiedliwione celem postępowania informacyjnego, które ma charakter subsydiarny względem postępowania głównego. Rolą sądu w tego rodzaju sprawach jest ochrona tajemnicy przedsiębiorstwa oraz prawidłowa ocena, czy dostęp do informacji i dokumentów jest konieczny, a zakres żądania proporcjonalny do sposobu działania obowiązanego i roszczeń wynikającego dla uprawnionego z naruszenia. Zważywszy wskazania Dyrektywy 2004/48/WE, stosowanie przepisów prawa krajowego, tu art. 80 ust. 1 pr. autor. nie może prowadzić do pozbawienia uprawnionego dostępu do informacji służących zwalczaniu naruszeń praw własności intelektualnej, w tym pełnego usunięcia skutków naruszeń.

Wniosek spółki Grupa I. nie zawiera uprawdopodobnienia interesu prawnego w dostępie do informacji i dokumentacji obowiązanej. Motywy przedstawione w tym zakresie mają czysto teoretyczny charakter, bez jakiegokolwiek odniesienia do konkretnych okoliczności faktycznych sprawy. To, że właściciel autorskich praw majątkowych dysponuje roszczeniem z art. 80 ust. 1 pr. autor. nie oznacza, że zawsze może je skutecznie, bez żadnych ograniczeń realizować. Z tych przyczyn **Sąd postanowił o oddaleniu wniosku.** (*a contrario* art. 80 ust. 1 pr. autor.)